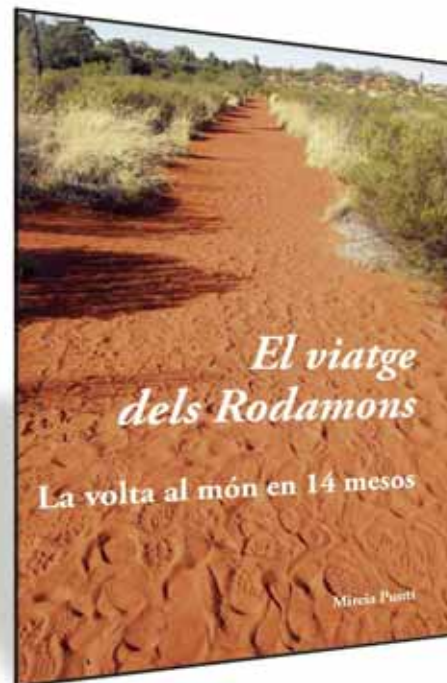

El viatge dels rodamons

La volta al món en 14 mesos

Mireia Puntí

Autoeditat

Un cop hem descarregat les motxilles a l'hotel sortim a passejar pels carrers de Bangalore, Índia. El primer que fem, sense pretendre-ho, és perdre'ns. A la que surts de les avingudes principals els carrers són laberíntics, la majoria d'ells no té cap placa que els identifiqui i si alguns en tenen està escrita en hindi, idioma que, de moment, no dominem. Després d'una bona estona de caminar sense rumb decidim agafar un *rickshaw* (motocicleta de tres rodes amb una cabina per transportar passatgers) perquè ens porti a l'hotel. Greu error! El *rickshaw* també es perd. Para en un carreró a preguntar a uns transeünts, que s'apropen disposats a ajudar-nos i a ells s'hi sumen tots els indis que casualment passen per allà, ben apinyats al voltant nostre mirant el mapa i cadascú dient-hi la seva, en ves a saber quin idioma, sobre quin és el millor camí per arribar al nostre hotel.

Jo em pregunto: "De tots els indis que s'han congregat al nostre voltant, ningú sap llegir un mapa?!!!" L'hotel està marcat amb una creu, només cal saber on ens trobem i anar seguint el mapa! De seguida notem que la gent s'apropa encuriosida per la nostra presència, per parlar una estona amb nosaltres, però no saben llegir mapes ni tenen sentit de l'orientació. Al final el *rickshaw* desisteix i ens deixa encara més lluny del que estàvem.

Agafem un segon *rickshaw*. Al principi fa

veure que sap de què li parlem però aviat veiem que no. Para el motor i ens diu que ens sortirà car perquè estem a més de 20 quilòmetres de l'hotel. Au, va! Baixem del vehicle i agafem un tercer *rickshaw*. Tampoc en té ni idea. Ha de parar quatre vegades a preguntar als vianants. Del que també ens adonem és que aquest bon home no parla ni entén l'anglès, per això demana ajut a la gent del carrer perquè ens faci de traductors entre nosaltres i ell. Uns diuen que hem d'anar cap aquí i els altres cap allà, però no es posen d'acord. I el més fascinant és que tothom ho afirma amb una seguretat aclaparadora. Ens comencem a impacientar, cada cop estem més perduts i el nostre primer dia a l'Índia està essent una mica dur, tenim la sensació que no ens podem fiar de ningú. Quan fem una parada més amb el *rickshaw* per preguntar per enèsima vegada a un vianant si coneix l'hotel, l'Ignasi veu el cartell d'un carrer. Miracle! És el primer carrer que veiem que tingui placa, i escrita en l'alfabet llatí! L'identifiquem al plànol, ja no estem lluny de l'hotel. Li diem al *rickshaw* que pari, que hi arribarem abans caminant.

A tot això són les quatre de la tarda i encara no hem dinat. Comprem quelcom per menjar en un supermercat i pugem a l'habitació de l'hotel. Estem alterats, cansats, desbordats, desconcertats pel sonar constant dels clàxons, tenim els ulls irritats per la contaminació, les mans brutes, la cara bruta, la roba bruta, fins i tot els moccs ens surten negres! No vull ni pensar com tenen els pulmons aquesta gent.

Per calmar-nos decidim prendre una dutxa relaxant. El recepcionista ens ha assegurat que tenim aigua calenta, però que abans d'utilitzar-la, l'hem d'avisar. Deu ser per encendre l'escalfador, penso jo. Un parell de minuts després d'avisar-lo que ens volem dutxar amb aigua calenta, entra a l'habitació un noi amb una galleda descolorida i una resistència elèctrica grossa com el braç. Omple la galleda d'aigua, hi fica la resistència dins, la connecta al corrent elèctric i ens diu que tornarà en cinc minuts. La resistència es torna de color vermell incandescent fent un soroll inquietant. No li traiem l'ull de sobre, atònits per complet. Als cinc minuts torna el noi, fica la mà dins la galleda per comprovar que l'aigua està suficientment calenta, desentollant la resistència i ens desitja que tinguem un bon bany. Se'n va per on ha vingut amb la resistència a la mà, vigilant de no cremar-se i nosaltres ens quedem al mig de l'habitació amb cara d'idiotes. És clar, a recepció vam preguntar si l'hotel tenia aigua calenta, no si tenia aigua calenta corrent.

A la nit sortim a sopar. El trànsit ja no ens atabala tant. Sortegem perfectament els vehicles i ens esmunyim ràpidament entre *rickshaws*, bicicletes, motos, cotxes i autobusos. No tenim cap problema per trobar un restaurant que estigui bé. Ens atipem com lladres a base de fideus amb verdures i pa *naan*. La factura ens surt per poc més de dos euros. Crec que comencem a intuir la gràcia de l'Índia.